

Risaleleri okuduğum halde, oradaki hakikatleri yaşayamıyorum, amellerime yansıtamıyor dolayısıyla da ümitsizliğe düşüyorum; yeisten kurtulmam için ne önerirsiniz?

"De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! ALLAH'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü ALLAH bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok mağfiret edici, çok merhamet edicidir." (Zümer Sûresi, 39/53)

"Ey mü'minler! Hep birden, bütün günahlarınızdan ALLAH'a tevbe ediniz ki, felaha, kurtuluşa eresiniz." (Nûr Sûresi, 24/31)

Yukarıda verdiğimiz her iki ayette, insanı yeisten yani ümitsizlik hastalığından men ediyor. İnsan her şeyde aşırıktan kaçınıp, sırat-ı müstakim olan vasat dairesinde hareket etmesi gerekir. Rahmete aşırı güvenip, amel ve takvayı terk etmek nasıl sapkınlık ise, aynı şekilde Allah'ın rahmetinden ümit kesmek de aynı derecede sapkınlıktır. Bu sebeple hangi cürmü ve günahı işlemiş de olsak, Allah'ın rahmetinden ümidimizi kesmemeliyiz.

Peygamber efendimiz bu hususta şöyle buyurmuştur: İbnu Ömer (radiyallahu anhümâ) anlatıyor: **"Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Son nefesini vermedikçe ALLAH, kulun tevbesini kabul eder."** (Tirmizî, Da'avât 103, (3531); İbnu Mâce, Zühd 30, (4253).

Hz.Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: **"İnsanoğlunun herbiri hatakârdır. Ancak hatakârların en hayırlısı tevbekâr olanlarıdır."** (Tirmizî, Kıyâmet 50, (2501); İbnu Mâce, Zühd 30, (4251).

Allah, insanları günah işlemeye müsait ve kusur yapmaya uygun bir fitratla yaratmıştır. Bu yüzden tövbe ve pişmanlık kapısını da açık tutmuştur.

İnsan yanılıp günaha girse ya da kusur etse, bunu imha edip yeni ve temiz bir sayfa açma fırsatını, Allah kullarına bahşetmiştir. Bu yüzden Peygamber Efendimiz (asv); **"Kim bir kusur etse ardından sevap işlesin, zira o sevap o kusuru temizler."** diyor.Yani günahların silgisi sevaplardır, samimi tövbe ve pişmanlıktır. Nefsimiz ne kadar günah ve kusurda inat ediyorsa, biz de tövbe ve nedamette o kadar ısrar ve sebat içinde olmalıyız. Ola ki bir tövbe ve nedamet, bizim kurtuluşumuz olabilir.

İnsanın amelleri hayatına yerleştirmesi ve devamlı kılabilmesi, bazen uzun ve zorlu bir mücadele isteyebilir.

İnsanın bir ameli hayatına yerleştirmesi ve kökleştirmesi, uzun yıllar isteyebilir. Bu sebeple mücadeleye sebat ile devam etmeliyiz. Eskide evliyalar bir iman hakikatine ulaşmak için, kırk yıl mücadele vermişler, kaldı ki bizim asrımız çok dehşetli ve çok gafletli bir asırdır, elbette imtihan ve mücadele çetin ve uzun olacaktır.

Günahlardan kurtulmanın en önemli ve tesirli yolu; tahkiki bir imanı ve marifeti kazanmaktır. Birinci dikkat edeceğimiz husus ise; imanı kuvvetlendirecek ortam ve sohbetlerde bulunmaktır. Ve marifette inkişaf ettirecek Risale-i Nurlar ile çok meşgul olmaktır.

Özet olarak insan günahı terk edip, gerçek tövbeyi bulana kadar nefsi ile mücadele etmesi gerekir. Bazı günah ve alışkanlıklar vardır ki; sigara ve içki gibi, insanı kendisine müptela eder. Bu müptela olunan günahlardan ve alışkanlıklardan sıyrılıp kurtulmak ise; ciddi bir mücadele ister. Bu yüzden ümitsizliğe düşüp mücadeleyi terk etmemeliyiz.